

El contracte Wong

MONTSERRAT SEGURA FELIU

LIII Premi Recvll de Narració
"Joaquim Ruyra", 2017

Pagès editors
LLEIDA, 2018

ARA HAURIA DE SER A LA PRESÓ, complint una condemna, però ja no represento cap perill per a ningú.

Diuen que el meu cas va ser un escàndol i que tots els noticiaris se'n van fer ressò. Que van córrer versions distorsionades dels fets i que la demanda de Wong va baixar en picat. Que el govern va prohibir els espècimens Wong d'ús personal. I ara fabriquen màquines només lleugerament antropomorfes. Tant de bo. Ningú no té dret a disposar de la vida d'altri, ni que sigui un EB.

No recordo gaire què va passar després, les visions són difuses i es deixaten amb allò que me n'han explicat. Fetors metàl·liques o agres, insuportables; la meva pell cremant-se al contacte amb la química del cos biomecànic. De tan abraçats, va ser difícil de separar la carn de l'alumini i no se sabia on començava la humana i on acabava l'androide. Algun vestigi del seu cos deu estar incrustat en el meu. Has vist la taca del terra de la sala? És àcid barrejat amb sang.

No em pots mirar als ulls, oi? Tan desfeta va quedar la meva cara? No goses ni imaginar l'escena. Però t'interessa el meu niu, i si et fas responsable de mi te'l podràs quedar. Ja ho saps, si comets un delicta, anul·len tots els teus drets. T'aniquilen la part del cervell que t'ha portat a delinquir, de manera que mai més no seràs una amenaça, i t'obliguen a viure amb algú que et controli. Ja m'està bé. Ja no em queda gaire temps. No soc vella, però ja fa molt temps que soc morta de dins.

Abans no et decideixis, convé que sàpigues què és el que va passar de debò. I ells ho manen. Et mostraré la meva història; escolta'n l'àudio amb calma. Després, tu mateix. A mi, tant se me'n dona de tot en aquest món.

I

CONEIXIA INDÚSTRIES WONG DE REFERÈNCIES. En devia haver sentit a parlar algun cop o potser n'havia llegit alguna cosa en una revista tècnica, no ho recordava, però el nom em sonà conegut aquell cop que se'n va parlar en el decurs d'una videoconferència de treball. Les videoconferències resulten còmodes. No s'ha de perdre temps anant a un lloc de treball, no cal posar-se vestits impecables ni calçar-se sabates de talons vertiginosos. Treballàvem cadascú a casa seva, amb les eines de la companyia, i al final de la jornada, a l'hora convinguda, ens posàvem tots les ulleres de realitat augmentada per explicar-nos els avenços i intercanviar arxius i fitxers per a la feina de l'endemà. Aquell dia, durant el descans —en què atacàvem pots de proteïna gelada o cerveses sintètiques i la fèiem petar una estona—, en Sam va esmentar que algú de la direcció havia fet una comanda a Wong (havia emfasitzat l'*algú*, com si tots haguéssim de saber qui era la persona en qüestió) i no es tractava, precisa-

ment, de recanvis per als androides de la cadena de muntatge.

—Fan servir un bon material —va dir—, ningú no notaria la diferència. I, a més, es veu que són eficientíssims, molt seriosos i complidors. Uns artesans de primera.

Jo no havia dit res, somreia estúpidament com sempre faig quan expliquen tafaneries, per seguir el corrent perquè mai no m'assabento de res. Però, és clar, mai no havia sabut tafanejar ni dir mentides, i se'm devia notar a la cara. La Juliana va saltar. Encara no sé per què a aquella imbècil li agradava tant burxar-me.

—Penya, mireu-li la cara a l'Amèlia: no sap de què va. De debò no saps què hi fan, a can Wong? Nines. De mida natural. Nines i *ninots* —aquesta, de segones, anava per mi—. T'aniria molt bé, a tu, una visita a les Indústries Wong. Es veu que *algú* —i també remarcà ostensiblement l'*algú*— n'està molt i molt content, amb la seva nina nova.

—Ves a la merda, Juliana! —vaig etzibar-li—. Això és massa fantasia, fins i tot per a vosaltres, colla de pervertits. Però, a més, si és que és veritat, cosa que dubto, si *algú* és feliç així, per què ens hi hem de ficar?

—Dona, pensa que *algú* ha deixat la dona i els fills per anar-se'n amb la meuca de silicona...

Van riure tots, tu sempre tan bleada, van dir-me, abans de donar la reunió per acabada. Vaig enviar l'informe diari a la companyia i vaig prémer el bo-

tonet de tancar la sessió. Les sis. Començava el meu temps de lleure. Hauria pogut sortir; era dimecres i els dimecres hi havia una sortida autoritzada al meu quadrant. Però, quina mandra! Només t'hi podies trobar gent del mateix districte, i els pocs homes disponibles els tenia massa vistos. A més, havia passat tot el dia en samarreta i calces i ara no em venia gens de gust dutxar-me, vestir-me per seduir, penjar-me la identificació per si m'aturava un control i ficar-me en un transport públic ple de gent ansiosa pel sexe. Només de pensar-hi em venien arcades. La darrera sortida i l'anterior i moltes altres, tot allò a què havia pogut aspirar eren païos greixosos, i quan n'havia trobat algun de mig interessant resultava ser homosexual. O un violent. Mentre sopava un entrepà i xuclava una cervesa directament de l'envàs, la idea em voltava pel cervell. Era perfectament capaç d'entendre que una persona engegués una vida d'infelicitat i se'n fabriqués una altra a la mida dels seus desitjos. No fora un mal pla, imitar el director de la meva companyia, atesos els darrers fracassos en matèria afectiva. M'estava convertint en una eremita que s'acontentava amb esbargiments esporàdics i solitaris. Cada cop més seca per dins. Em marfonia en el silenci del meu apartament, trencat només per la meva música i les notícies de la tele. La insonorització de l'habitable estava tan ben feta que ni tan sols em feien companyia els gemecs o les discussions dels veïns.

Pocs dies després d'haver escoltat la tafaneria, la trucada de la Laia, una amiga dels bons temps que em convocava a una festa d'antics estudiants, em va donar la certesa que ja havia arribat al punt en què la major part de la gent s'aparella i s'inscriu al registre per a tenir fills. No és que em delís per omplir l'apartament amb el plor de l'únic hipotètic bebè que el govern em permetria —un cop passades totes les proves i entrevistes—, però sí que necessitava una presència, una companyia, algú per qui alimentar il·lusions i, per què no, amb qui compartir desitjos i sentiments.

El dia de la festa vaig beure massa vi. No ho faig sovint, ni beure massa ni prendre vi. Només aquella cosa de color bordeus que no enganya ningú. L'alcohol elaborat autèntic és un article tan rar i luxós que ja ningú no se'l pot permetre si no hi ha una ocasió especial. Vaig mamar tant com el cos em va admetre, igual que la meva amiga. Vam acabar plorant, rient, xerrant pels colzes. Ens vam explicar tot allò que havíem callat durant tant de temps. Així vaig saber que la Laia ja no sentia res pel seu company, i ella, que jo tenia emmagatzemat l'amor que cal i que mancava de l'ésser en qui disposar-lo.

En un moment de la nit, borratxa com una mala cosa, vaig sorprendre'm a mi mateixa explicant a la Laia un pla que, conscientment, encara no havia elaborat. Fins i tot vaig descriure'n els més petits detalls: com ho demanaria, quins atributs físics, quins requisits intel·lectuals exigiria. Vam riure com

boges; en la nostra embriaguesa ens va semblar un pla fantàstic, el millor. Jo tindria, per fi, el que feia tans anys que desitjava. Reuniria en un sol ésser totes aquelles qualitats que havia trobat escampades en individus diferents. Hi afegiria el físic adient, la mirada adequada, el to de veu que em seduïa. Ella ho va trobar immillorable; això, va dir, i quan et molesti, l'apagues.

L'endemà, quan els vapors de l'alcohol ja s'havien esvaït i les idees apareixien, més nítides, sota el vel espès d'un dolor insofrible al cervell, la meva amiga em trucà. Volia assegurar-se que tot plegat havia estat un divertiment, que ho havíem dit per riure, que no parlàvem de debò. I tant, si parlàvem de debò; podia estar embriaga, però no per això menys segura del que anava a fer. —T'has begut el que et queda d'enteniment —va esclatar—, les coses no van així. Creu-me, només serà una diversió durant una temporada i després et farà encara més mal. Patiràs molt, l'home perfecte no existeix, ni que te'l facin a mida i amb un plàtan descomunal—. La Laia no entenia que en el món d'avui en dia les coses sí que funcionen així. Una s'està sola totes les hores del dia i de la nit. El temps va passant, no trobes allò que busques ni en homes ni en dones, la feina es menja la millor part de la teva vida, i quan no treballes, et sents buida. Ja no es pot sortir a lligar, el carrer és insà i també insegur. La nit no és, ni de bon tros, com en la nostra infantesa, quan encara es podien veure els estels penjats al cel puntejant entre

els núvols de baf i la lluna, com un disc d'argent, hi feia tan bonic. Ara, el cel només és una volta de vitrecrilat de molts metres de gruix. Ja no la veiem, la lluna, enllà dels gasos mortífers; si la veiéssim seria roja, verda i grisa dels vapors que emanen de les entranyes de la terra des que va tenir lloc la catàstrofe ambiental. Per a nosaltres és morta, com el romanticisme i els pins que, en temps, engalanaven els penya-segats ran de mar.

L'últim amor m'havia trossejat l'ànima. Si no en podia haver un de debò, no veia cap mal a fer-me'n fabricar un. D'imitació? Potser, però per sempre.

El contracte Wong ha rebut el
LIII Premi Recvll de Narració "Joaquim Ruyra", 2017
patrocinat per Ràdio Marina.
El jurat estava format per: Vicenç Villatoro (president),
Salvador Roca, Mònica Rabassa, Lluïsa Julià, Marta Nadal, Francesc Robert,
Xavier Serrahima i Teresa Colom.

© dels textos: Montserrat Segura Feliu, 2017

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2018

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: març de 2018

ISBN: 978-84-9975-949-4

DL L 138-2018

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.